

## Arrest

nr. 282 491 van 23 december 2022  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT  
A. Reyerslaan 41/8  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 01 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. MANDELBLAT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u Keniaanse staatsburger en behoort u tot de Kikuyu etnie. U bent afkomstig uit Laikipia maar verhuisde op driejarige leeftijd met uw ouders naar Naro Muro. Tijdens uw schoolperiode zat u op internaat in Nanyuki. Op uw highschool werd u benaderd door uw klasgenote Regina M.. U werd door haar uitgenodigd om deel uit te maken van een meisjesclub. U kwam er achter dat de meisjes uit de club stiekem het bed met mekaar deelden. U besloot om ook deel te nemen aan lesbische handelingen. Na ongeveer een jaar werden u en de meisjes van jullie club betrapt door medeleerlingen en aangegeven. U kreeg van de schooladministratie een brief mee voor uw ouders waarin stond uitgelegd dat u omwille van lesbische handelingen uit school werd gezet.*

*U gaf deze brief aan uw moeder die uw vader erover inlichtte. Na hardhandig door uw ouders te zijn aangepakt en voor de ogen van uw siblings te zijn vernederd, organiseerden uw ouders voor u een huwelijk met Henry G.K.. U huwde hem tegen uw zin in 1994. In 1995 beviel u van jullie zoon, O.K.K.. In 1998 beëindigde u uw opleiding tot leerkracht aan het Rubate Teachers College in Meru. Tijdens uw huwelijk werd u regelmatig door uw echtgenoot mishandeld. Wanneer u hem seksuele betrekkingen weigerde werd u door hem misbruikt. Wanneer u aangifte van de mishandeling deed bij de politie werd uw echtgenoot opgeroepen en verhoord. Nadien werd u door de politie aangeraden om uw problemen binnen de familie op te lossen. In 2000 gingen u en uw echtgenoot uiteen. U ging tussen 2000 en 2003 aan de slag als huishoudster bij een ingenieur. Omdat u er inwoonde reageerde uw echtgenoot jaloers stellende dat u hem niet zomaar kon verlaten met uw bruidsschat en met jullie kind. In 2003 vroeg uw echtgenoot zelf een officiële echtscheiding aan. U verhuisde met uw zoon naar Kerugoya. Tijdens uw verblijf in Kerugoya ging u enkele maanden aan de slag als lerares in een privéschool. U vernam van uw vriendin Mary N. dat uw ex-echtgenoot Henry haar vragen stelde over u en hoorde dat uw schoonfamilie zich niet bij jullie scheiding wilde neerleggen. In januari 2004 verhuisde u naar Tanzania waar u werk had gevonden. U ging er als onderwijzeres aan de slag in Use River. U vernam dat uw ex-echtgenoot inmiddels een nieuwe relatie was begonnen en was ingetrokken bij zijn nieuwe partner. In 2005 werd jullie huwelijk officieel ontbonden. In datzelfde jaar verhuisde u naar Arusha waar u als onderwijzeres aan de slag ging bij de Jaffery Academi. In Tanzania had u twee keer een relatie met mannen die u via uw vrienden leerde kennen. Tijdens uw verblijf in Tanzania werd u drie maal het slachtoffer van een overval bij u thuis. U was van mening dat uw ex-echtgenoot achter deze gebeurtenissen zat omdat hij u jullie scheiding niet had vergeven. Waar u bij de eerste overval in 2006 niet thuis was, werd u bij de tweede overval in 2009, slachtoffer van een verkrachting. U kreeg na het incident medische verzorging en deed aangifte bij de politie. U hield aan het incident een depressie over waarvoor u medicatie diende te nemen. In 2018 werd u opnieuw thuis overvallen. U werd geboeid, uitgescholden, bedreigd en beroofd van uw geld, spullen en uw wagen. Na het incident deed u aangifte bij de politie. Omdat u zich niet meer veilig voelde en dacht dat ook hier uw ex-echtgenoot achter zat en hij u overal zou kunnen terugvinden, begon u na te denken hoe u naar het buitenland kon trekken. U registreerde zich op een datingsite en maakte zo kennis met een zekere J. uit Nederland. Hij nodigde u uit om hem in Enschede te komen bezoeken. U reisde in februari 2019 naar Kenia om een visum bij de Nederlandse ambassade te regelen en haalde dit visum in april 2019 af. Gebruik makend van uw verlof op de school waar u werkte reisde u op 28 of 29 juni 2019 vanuit Tanzania naar Kenia, waar u dezelfde dag een vlucht nam naar Nederland. In Nederland verliep uw relatie met J. niet zoals u verwachtte. U diende zijn huis te verlaten. J. zette u af bij een treinstation van waar u naar de luchthaven reisde. U wist niet wat u zou doen en sprak er een onbekende man aan die ook uit Kenia bleek te komen. Hij stelde zich voor als Edwin. Nadat u hem vertelde over uw problemen besloten hij en zijn vriendin Rachel, die zelf in Aalst woonde, u naar Edwins huis in Roermond te brengen. De volgende dag merkte u dat u uw paspoort kwijt was. U deed geen aangifte van verlies bij de politie, noch contacteerde u de luchthaven om het verlies aan te geven. Daar Edwin en Rachel u geen onderdak meer wilden geven reisde u op 7 juli 2019 naar België. Op 11 september 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend.*

*U kwam niet zo lang erna te weten dat uw jongere zus Caroline, sinds 2007 ook in België woont. Omdat u met gezondheidsklachten kampte werd u in België onderzocht. Er werd vastgesteld dat u HIV positief bent. U neemt sinds deze diagnose medicatie die er intussen voor zorgt dat het virus is bedwongen. In België maakte u via een datingsite van facebook kennis met W.V.D.. U bent intussen een koppel en diende een verzoek in om te mogen huwen. Nadat uw verzoek werd afgewezen diende u opnieuw een verzoek in en wacht momenteel op een beslissing. Omdat uw depressie weer was opgekomen ging u tot februari 2020 enkele keren naar een psycholoog om over uw problemen te praten. Momenteel volgt u geen sessies, maar neemt wel medicatie die door uw huisarts wordt voorgeschreven. U vreest bij een terugkeer naar Kenia door uw ex-echtgenoot te worden omgebracht en dat u omwille van uw HIV besmetting zal worden gestigmatiseerd door de mensen in uw omgeving. Ook vreest u in Kenia dat er geen gepaste medicatie voorhanden zou kunnen zijn.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Keniaanse identiteitskaart; uw Tanzaniaans rijbewijs. Op 4 juli 2021 stuurde u een mail waarin vier mappen met bestanden staan die de volgende documenten bevatte, uitgeprint door het CGVS: een kopie van uw oud vervallen Keniaans paspoort (d.d. 05/11/2001, geldig tot 05/11/2006); uw geboorteakte (d.d. 09/02/1995); uw werkcontract bij Jaffery Academy; twee aktes van ontbinding van uw huwelijk (d.d. 03/01/2004 en d.d. 07/12/2005); een papiertje met het nummer NG/RB/254/2018 –volgens u een aangifte bij de politie na een overval op u in 2018; een papiertje met het nummer AR/RB/7493/2018 -volgens u betrekking hebbend op de overval in 2018; een screenshot van berichten tussen u en een medewerker van de CID aangaande de overval in 2018; fotoprints van u, uw zoon en uw ex-schoonfamilie; fotoprints*

van u en uw leerlingen in Tanzania tijdens een kamp; een video-opname (screenshot met twee beelden van de inhoud genomen op het CGVS) waarop uw ex-schoonzus te zien zou zijn in gesprek met een journalist tijdens haar detentie en twee opleidingsattesten uit Kenia. Verder legt u een bundel met medische attesten neer van uw bloedonderzoek, uw behandelingen in het Centre Hospitalier Régional Verviers en uw gynaecoloog in het St Nikolaus-Hospital Eupen. Op 16 juli 2021 stuurde u een mail met een attest van uw psycholoog Ebru Murat (d.d. 03/02/2020).

## **B. Motivering**

**Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.**

Zo blijkt uit informatie, verstrekt door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, registratie verzoek om internationale bescherming d.d. 09/09/2019), dat u er aangaf problemen te hebben aan uw schildklier en aan uw rug. U gaf op 20 september 2019 wel aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of het deelnemen aan de asielpcedure kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) op 12 juli 2021 vertelde u na een medisch onderzoek in België te hebben vernomen dat u met HIV besmet bent. U wordt sindsdien hiervoor opgevolgd en neemt medicatie. Aansluitend verklaarde u ook medicatie tegen hoge bloeddruk en medicatie tegen depressie te nemen. U vertelde een soortgelijke medicatie in uw land van herkomst Kenia en in het land van uw gewoonlijk verblijf, Tanzania, te hebben genomen. Vervolgens gaf u wel duidelijk aan dat het voor u mogelijk was om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Er werd u dan ook meegedeeld dat u bij problemen deze meteen diende te melden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/07/2021 –verder "notities" CGVS I, p.3,4,5). Daar u op uw tweede persoonlijk onderhoud op 7 juni 2022 aangaf dat u nog steeds last had van uw bloeddruk en uw depressie soms de kop op stak (notities CGVS II, p.2,3), werd u gevraagd of u in staat was om het gesprek te houden. U stelde dat dit wel degelijk mogelijk was (notities CGVS II, p.4). In de loop van uw beide gesprekken, wanneer uw protection officer vaststelde dat u het emotioneel wat moeilijker had, werden u ook meerdere pauzes aangeboden (notities CGVS I, p.6,21 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 07/06/2022 –verder "notities" CGVS II, p. 2,4,17,19). Gelet uw mededeling bij de DVZ op dat moment een consultatie bij een psychiater achter de rug te hebben gehad en een afspraak te hebben geregeld voor een tweede gesprek omdat u met een depressie kampt (zie verklaringen DVZ d.d. 20/09/2019, vraag 32), werd u gevraagd wat de naam van uw psychiater was (notities CGVS I, p.5). U gaf aan dat het een vrouw was maar dat u haar naam niet meer wist. Gedurende één à twee keer per maand zou u gedurende een jaar haar hebben gesproken en stelde dat uw laatste afspraak bij haar in 2020 was (notities CGVS I, p.5). Gevraagd of u medische attesten had van deze consultaties, vertelde u deze verloren te hebben maar beloofde nieuwe te vragen en deze over te maken aan het CGVS (notities CGVS I, p.7,22). Wanneer u bij uw tweede gesprek op het CGVS werd gevraagd naar uw gezondheid wees u opnieuw naar een behandeling bij een psychiater en herhaalde dat u haar de laatste keer in februari 2020 had gesproken (notities CGVS II, p.4). Op 16 juli 2021 stuurde u per mail een verslag van uw psycholoog, I. Murat, gericht aan uw arts dr. Franckh. Nagegaan of u naast uw psycholoog dan eventueel ook door een psychiater werd gevolgd ontkende u dit feit, stellende dat het steeds om uw psycholoog Ibru Murat ging (notities CGVS II, p.4). Wat betreft de inhoud van dit neergelegde attest dient er opgemerkt te worden dat deze een opsomming van uw fysieke en mentale klachten bevat. Ook wordt er in opgemerkt dat er aan de hand van enkele testen, "l'inventaire de dépression Beck" (BDI – II) en "l'inventaire d'anxiété de Beck et l'échelle de l'effet des événements révisée" (IES – R) door uw psycholoog werd vastgesteld dat u lijdt aan een ernstige depressie, aan een gematigde angst(stoornis) en aan het post traumatisch stresssyndroom, gelieerd aan één of meerdere doorgemaakte traumatische gebeurtenissen (zie attest psycholoog d.d. 03/02/2020 -document onder nummer 14 in de groene map). U vertelde dat tijdens uw gesprekken bij uw psycholoog u vertelde over uw leven in Kenia en in Tanzania en over uw gedwongen huwelijk nadat uw ouders van uw school vernamen dat u in een lesbische groep zat (notities CGVS I, p.5,6). Verder wordt er in dit attest nergens melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen of om aan de asielpcedure deel te nemen, wat u ook eerder aan uw protection officer bevestigde (notities CGVS I, p.4 en CGVS II, p.4). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud, waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde, er op dat u niet in staat zou zijn op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u van januari 2004 tot aan uw vertrek naar Europa eind 2019 in Tanzania woonde en werkte (notities CGVS I, p.24 en notities CGVS II, p.11), blijkt uit uw verklaringen dat u over de Keniaanse nationaliteit beschikt en legt u ter staving van uw nationaliteit een kopie van uw vervallen Keniaans paspoort neer. Er dient te worden opgemerkt dat volgens de Conventie van Genève de vrees voor vervolging nagegaan dient te worden t.a.v. het land waarvan de verzoeker tot internationale bescherming de nationaliteit draagt, in uw geval, Kenia.

**Voorts dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.**

Vooreerst is het opvallend dat uw opeenvolgende verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal niet eensluidend zijn.

U verklaarde bij de DVZ immers aanvankelijk onomwonden, **homoseksueel** te zijn (zie verklaringen DVZ d.d. vraag 31) en hierom door uw ouders te zijn mishandeld en te zijn gedwongen om een man te huwen (zie vragenlijst CGVS d.d. 16/11/2020, vraag 5 en notities CGVS I, p.5,6,28,29). Treffend is dan ook vast te stellen dat u op het CGVS verklaart **niet lesbisch/homoseksueel** te zijn, wanneer u wordt gevraagd hoe u uw seksuele oriëntatie ziet (notities CGVS II, p.21). Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat u aanvankelijk voor u zelf een ander asielprofiel voor ogen had en u hierrond een asielrelaas probeerde op te bouwen. Vervolgens vertelde u op het CGVS aan lesbische handelingen te hebben deelgenomen op het internaat, maar legde uit tot deze actie te zijn overgegaan om uw seksuele energie kwijt te raken (notities CGVS II, p. 21). Daar waar het CGVS nog wel kan volgen dat leerlingen op school/op internaat hun seksualiteit ontdekken en ervaringen bij mekaar opdoen, is het CGVS echter helemaal niet overtuigd dat u daadwerkelijk tijdens uw studie er een lesbische relatie op nahield. Zo legde u uit als twintigjarige te zijn betrappt door medeleerlingen en van school te zijn gestuurd nadat u een jaar lang er een lesbische relatie erop nahield met een groep meisjes (notities CGVS I, p.6,33,34). Uw omschrijving, in een grote gemeenschappelijke slaapzaal die bestond uit kubussen met stapelbedden, meermaals seksuele handelingen te hebben verricht met enkele medeleerlingen, werpt immers enige vraagtekens op, gelet het risico om betrappt te worden door de andere aanwezigen. Het is immers helemaal niet overtuigend dat u, samen met nog drie andere meisjes seksuele handelingen bij mekaar stelden in het onderste deel van een stapelbed, terwijl medeleerlingen die niet bij jullie hoorden gewoon in het bovenste deel van het bed lagen (notities CGVS I, p.34,35,36). Uw algehele uitleg vertoont dan ook een flagrant gebrek aan geloofwaardigheid bij de omgang met het risico. Gewezen op deze vaststellingen en gevraagd of jullie doen en laten dan geen risico inhield, moest u lachen en vroeg om de vraag te herhalen (notities CGVS I, p.35). Nadat u de vraag werd herhaald stelde u dat u op het moment van de feiten er niet bij had stilgestaan en u niet aan het risico en de gevolgen had gedacht. U verklaarde: "We dachten er niet aan dat we gepakt zouden worden. We dachten dat dit zou verder gaan tot het einde van de school, we hadden nooit vermoed, gedacht, dat we zouden betrappt worden. En dan nog wanneer je... wanneer je... wanneer je die leeftijd hebt en je bent in de highschool, je doet dingen en denkt niet na over gevolgen" (notities CGVS I, p.35). Deze onbezorgdheid van uw kant roept ook vragen op. Uit uw uitleg blijkt immers dat u als twintigjarige studente in het secundair onderwijs, al jaren wel degelijk op de hoogte was dat homoseksualiteit niet werd aanvaard in de maatschappij en u behalve in de zondagsschool, ook van in de basisschool hierover werd ingelicht (notities CGVS I, p.30). Uw afwezigheid van ongerustheid en het gemak waarmee u seksuele betrekkingen stelde te hebben op internaat, lijken dan ook niet meer geloofwaardig. Hoewel uw voorgehouden gearrangeerd huwelijk op zich niet in vraag wordt gesteld, kan er echter aan uw bewering door uw ouders tot een huwelijk te zijn gedwongen omwille van uw beweerdde homoseksualiteit/ homoseksuele handelingen geen enkel geloof meer worden gehecht (notities CGVS I, p.28,29). Aansluitend hierbij kan nog verder worden bemerkt dat er aan uw uitleg, in Nederland aan J., een man die u naar Nederland uitnodigde met het oog op het hebben van een relatie met u- te hebben verteld dat u homoseksueel bent, waarna hij u mishandelde en de deur wees, geen enkel geloof meer worden gehecht (zie verklaringen DVZ d.d. 20/09/2019, vraag 33 en vraag 36). In tegenstelling tot deze omschrijving van uw korte relatie met J., gaf u op het CGVS aan dat in het begin jullie samen zijn goed verliep. U zou echter niet hebben geweten wat de oorzaak was van de bekoeling in jullie relatie (notities CGVS II, p.16,17). Nagegaan of J. u ooit fysiek had mishandeld, ontkende u dit feit (notities CGVS II, p.18). Wanneer u concreet werd gevraagd wat u J. allemaal over u zelf had gemeld, bracht u op geen enkel moment homoseksualiteit ter sprake (notities CGVS II, p.18). Wanneer u alle verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ werden voorgehouden en u werd gewezen op de inconsistenties, gaf u aan dat u "het op straat worden gezet" als mishandeling aanzag, wat echter helemaal geen uitleg is voor uw eerdere bewering fysiek te zijn mishandeld door J. en uw ontkennen hierover op het CGVS. Wanneer u werd voorgehouden dat u op het CGVS te kennen gaf niet te hebben geweten wat de oorzaak was van de

negatieve houding van J. tegenover u, terwijl u bij de DVZ vertelde dat J. zich zo gedroeg nadat u hem had verteld homoseksueel te zijn, stelde u uw protection officer niet te verstaan. U werd dan ook opnieuw gewezen op uw uiteenlopende verklaringen over uw wedervaren in Nederland met J. en werd u gevraagd om de tegenstrijdigheden uit te leggen. U antwoordde daarop: "Toen ik hier kwam, had ik hevige bloedingen, en de 2 weken dat ik in zijn huis was had ik die bloedingen, hij vroeg me eens waarom ik seksueel niet aangetrokken was tot hem, misschien dat ik toen zei wat me was overkomen en dat ik eens aan lesbianisme had gedaan..."

Ik zei misschien... eh... hij vroeg me waarom wil je niet vrijen en waarom ben je niet seksueel actief en ik had die problemen met die bloeding en wilde hem dat niet vertellen, was beschaamd, dus ik zei hem "misschien is het omdat ik eens aan lesbianisme deed, misschien heeft me dat beïnvloed..." (notities CGVS II, p.18,19). Uw antwoord, waaruit duidelijk blijkt dat u enkel veronderstelt dat u J. iets over homoseksualiteit vertelde, is echter geen uitleg waarom u bij een vraag van uw protection officer wat u aan J. over u zelf allemaal zei, niet meteen dezelfde verklaringen aflegt als bij de DVZ, waarin u onomwonden aangaf dat J. u fysiek mishandelde en op straat zette nadat u hem vertelde homoseksueel te zijn. Gelet alle bovenstaande vaststellingen in acht nemend, dient te worden gesteld dat uw aanvankelijk voorgehouden homoseksuele geaardheid op geen enkele manier nog overtuigt.

Wat betreft uw voorgehouden leefomstandigheden met uw ex-echtgenoot Henry, dient verder te worden vastgesteld dat u, ondanks de omschreven moeilijkheden met uw echtgenoot en schoonfamilie (notities CGVS II, p.24,25), u zelf geen scheiding had proberen aanvragen (notities CGVS I, p. 23). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw huwelijk uw studies heeft kunnen verder zetten en afmaken in 1998 (zie verklaringen DVZ d.d. 20/09/2019, vraag 11 en zie document onder nummer 15 in groene map "primary teachers' certificate van juli 1998) en dat zelfs na de geboorte van uw zoon in 1995 (zie verklaringen DVZ d.d. 20/09/2019 vraag 16). Zonder verder de moeilijke periode die u doormaakte tijdens uw huwelijk in vraag te stellen, dient verder te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten (notities CGVS I, p.6 en notities CGVS II, p.25,26), van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. U verklaarde hierom steeds beroep te hebben kunnen – en nog steeds kan- doen op de plaatselijke autoriteiten (politie), die uw klacht aanhoorden, uw echtgenoot ondervroegen en u voorstelden om uw echtelijke problemen via ouderlingen te proberen oplossen (notities CGVS II, p.24,25,26). **U kende verder geen problemen met de Keniaanse autoriteiten, noch met medeburgers** (notities CGVS I, p. 24).

Wat er ook van zij, blijkt u inmiddels al jaren van uw echtgenoot te zijn gescheiden. In 2000 ging u immers uiteen en vroeg uw man in 2003 de echtscheiding aan (notities CGVS I, p.23). In 2005 werd uw huwelijk officieel door de rechtbank ontbonden (zie vragenlijst CGVS d.d. 15/11/2020, vraag 5 en zie documenten onder nummer 5 in groene map). Uw bewering dat uw echtgenoot na jullie scheiding –die overigens door hem zelf werd aangevraagd- u tot aan uw vertrek naar Europa zou lastigvallen is echter niet overtuigend. Waar het CGVS uw uitleg kan volgen dat na jullie uiteengaan uw echtgenoot het hiermee moeilijk had en hij in 2005 aan uw vriendin kon hebben gezegd dat u hem de helft van uw bruidsschat diende terug te geven (notities CGVS I, p.15), blijkt hij nooit enige (gerechtelijke) stappen in die richting te hebben gezet (notities CGVS I, p. 24). Ook u zette, zijn mening hierover kennende, geen enkele stap om uw bruidsschat terug te geven en zo een einde te maken aan uw band met uw ex-echtgenoot (notities CGVS I, p.16). Evenmin blijkt uw echtgenoot gerechtelijke stappen te hebben genomen om jullie zoon bij zich te nemen (notities CGVS I, p.24), al beweerde u dat hij opmerkte dat u niet zomaar met jullie kind kon wegwandelen (notities CGVS I, p.23). U verklaarde zelfs dat hij helemaal niet geïnteresseerd was in jullie kind en gaf aan dat uw zoon zijn vader sinds 2000 niet meer had gezien (notities CGVS I, p.24 en vragenlijst CGVS d.d. 15/11/2020, vraag 5).

Uw insinuatie in Tanzania het slachtoffer te zijn geworden van 3 gewelddadige overvallen die door uw ex zouden zijn georchestreerd/bevolen (notities CGVS I, p.19,20,21), is louter hypothetisch en betreft bovendien problemen van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke aard). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u voor deze incidenten terecht kon bij de plaatselijke Tanzaniaanse politie die de zaak onderzocht. Echter staat u deze incidenten niet aan de hand van concrete politionele documenten. De documenten waarnaar u verwijst als bewijsstukken voor deze overvallen, meer bepaald een papiertje met het handgeschreven nummer NG/RB/254/2018 en verwijzing naar de politie van Ngarenaro (Arusha) –volgens u een aangifte bij de politie na een overval op u in 2018 (in Tanzania), een papiertje waarop het handgeschreven nummer AR/RB/7493/2018 en een onleesbare stempel staat –volgens u betrekking hebbend op de overval in 2018, en een screenshot van berichten tussen u en een medewerker van de CID aangaande de overval in 2018, zijn immers niet van aard uw beweringen te concretiseren. Het betreft immers wat losse papiertjes waarop nummers staan, en verwijzen niet naar de nummers op slaan. Hoe dan ook, al zouden de nummers op de door u aangehaalde overvallen slaan, wijst niets uit deze voornoemde stukken op enige betrokkenheid

van uw ex en of uw ex-schoonfamilie. Gevraagd of u andere stukken van deze door u aangehaalde incidenten kon neerleggen gaf u aan van de overval van 2006 niets te hebben (notities CGVS I, p.19), noch van de overval in 2009 waarbij u het slachtoffer werd van seksueel misbruik (notities CGVS I, p.21), noch van de overval in 2018 (notities CGVS I, p.14). Uit de door opgestuurde link waarop een vrouw in detentie wordt geïnterviewd –volgens u uw ex-schoonzus die werd veroordeeld voor een gewelddadige overval met dodelijke afloop (notities CGVS I, p.19,20)- kan evenmin worden opgemaakt dat uw ex-schoonzus/ex schoonfamilie u lastig viel en of actueel lastig valt. Overigens verklaarde u dat (de inhoud van) het gesprek met deze vrouw, niets met u persoonlijk te maken had.

Dat de door u beweerde betrokkenheid van uw ex-echtgenoot in de door u voorgehouden incidenten in Tanzania helemaal niet overtuigt blijkt verder uit uw opvallend nonchalante houding. Hoewel u aangaf te hebben verondersteld dat uw ex-echtgenoot via uw broer C. uw doen en laten probeert te achterhalen, blijkt u alsnog geen poging te hebben ondernomen om hierover uw licht op te steken bij uw broer C. en hem met uw vermoedens te proberen confronteren. Nochtans gaf u aan met uw broer contact te onderhouden (notities CGVS II, p.6,7,15,16). Gepolst waarom u niet probeerde wat meer concrete antwoorden via uw broer C. te verkrijgen, daar het om uw eigen veiligheid handelde, antwoordde u: “Als ik dat zou doen, dan zou hij misschien zeggen waarom verdenk je me. Het is familie dat is geen onderwerp ... Ik verdacht hem maar vroeg het niet, ik kon niet zeker weten of mijn ex via hem info had” (notities CGVS II, p.16). Daar u ook insinueerde dat uw ex-echtgenoot uw verblijfplaatsen mogelijks via uw facebook achterhaalde, werd u gevraagd (notities CGVS II, p. 14) of u uw account dat openbaar blijkt, in privémodus had gezet. U antwoordde echter ontkennend (notities CGVS II, p.15). Gevraagd waarom u dergelijke informatie over u zelf dan niet privé besloot te houden, stelde u: “Ja maar ik zat in het buitenland, ik had nooit gedacht dat hij tot daar zou komen, ik dacht ik ben veilig. Ik wist dat hij me in Kenia zou vervolgen maar ik heb nooit gedacht dat hij me in Tanzania zou lastigvallen, want in Kenia, juist voor ik daar vertrok, ik werkte voor een man als huishoudhulp, hij was een ingenieur, hij (ex) wist dat en volgde dat op en hij begon die man te bedreigen, hij gooide briefjes over de poort van dat huis”, een antwoord waarmee u helemaal niet overtuigt waarom u –gelet uw voorgehouden vrees voor uw ex-echtgenoot-geen stappen ondernam om uw privé zaken aan zijn oog te onttrekken. Uw houding is dan ook niet serieus te noemen en doet bijkomend vermoeden dat u helemaal niets van uw ex-echtgenoot te vrezen had en bij een eventuele terugkeer naar Kenia niets te vrezen heeft.

Waar uw gezondheidstoestand (HIV) niet in twijfel getrokken wordt –u legde ter staving hiervan uitslagen van uw bloedanalyses d.d. 18/09/2019, d.d. 23/10/2019, d.d. 10/01/2020 en d.d. 02/03/2020 van een labo in Eupen en medische verslagen opgesteld door uw arts dr. Robert Paulus in Verviers (d.d. 23/10/2019 en d.d.2/01/2020) neer (zie documenten onder nummer 13 in de groene map)-, kan uw bewering omwille van uw besmetting met HIV in Kenia te worden gestigmatiseerd en mogelijks niet over de nodige medicatie te beschikken niet overtuigen (notities CGVS II, p.23).

Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS begrip opbrengt voor uw situatie, doch kan de loutere vaststelling dat u HIV heeft er niet op wijzen dat er voor u bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. **Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.**

Nagegaan wie er allemaal op de hoogte zou zijn van uw HIV besmetting –u stelde zelf hierover niets te hebben geweten tot u in België aankwam (notities CGVS I, p.5,21,22)- gaf u aan dat u enkel uw zoon in Kenia hierover op de hoogte heeft gebracht (notities CGVS II, p.27). Gevraagd op welke manier u concreet stigma vreest, verklaarde u: “Als je gestigmatiseerd bent zal je uit sociale plaatsen worden gemeden, ze zullen over je roddelen, ze gaan je als een outcast zien” (notities CGVS II, p.29). Nagegaan of iemand u zou stigmatiseren als u niemand over uw HIV besmetting zou vertellen hield u voor dat artsen/medisch personeel over hun patiënten roddelen en dat deze roddels iedereen ter ore komen (notities CGVS II, p.28,29). Uw uitleg is echter een blote bewering te noemen die u niet concretiseert.

Uit verschillende rapporten blijkt dan wel dat er in Kenia een stigma heerst ten aanzien van mensen met HIV.

Door de grote angst rond de HIV/AIDS-epidemie in Kenia worden veel mensen die met HIV/AIDS leven door het publiek sterk gestigmatiseerd. Wettelijke inspanningen van de regering hebben geholpen tegen discriminatie van mensen die leven met HIV/AIDS, maar het heeft geen einde gemaakt aan het probleem, een gemeenschappelijk thema dat over de hele wereld wordt gezien. Als reactie op de stigmatisering van deze epidemie in het land zijn er in Kenia veel voorlichtings- en bewustmakingscampagnes voor HIV/AIDS gestart om het langdurige stigma rond deze ziekte te helpen bestrijden.

Zo heeft de Keniaanse overheid, samen met internationale en NGO-partners, vooruitgang geboekt bij het creëren van een gunstig klimaat om het sociale stigma van HIV en AIDS te bestrijden en de kloof in de toegang tot HIV-informatie en -diensten te dichten. De regering en ngo's breidden hun personeelsondersteuning op provinciaal niveau uit voor advies- en testcentra om een gratis hiv- en aidsdiagnose te garanderen. De overheid ging door met het betrekken van diverse bevolkingsgroepen bij het verlenen van hiv-diensten via 47 mobiele klinieken en medische kampsafari's in het hele land. Ook werden programma's om non-discriminatie te waarborgen ondersteund en voerde de overheid een door de gemeenschap geleid stigma-indexonderzoek uit. Stigma bleef desalniettemin een belemmering vormen voor pogingen om het publiek voor te lichten over HIV en AIDS en om test- en behandelingsdiensten aan te bieden. De overheid bleef het HIV- en AIDS-tribunaal steunen om alle juridische zaken met betrekking tot stigmatisering en discriminatie af te handelen, al had het tribunaal onvoldoende financiële middelen om zijn mandaat in alle 47 provincies uit te voeren en functioneerde dus nog steeds alleen vanuit Nairobi. Het CGVS kan niet inzien waarom u zich bij een eventuele terugkeer naar Kenia niet in Nairobi zou kunnen vestigen, gelet uw zoon met wie u een goede relatie heeft en die op de hoogte is van uw gezondheidstoestand er ook woont en werkt (notities CGVS II, p.5,6,9). Het CGVS betwist niet dat er in Kenia nog een hele weg af te leggen is om de discriminatie van HIV positieve mensen aan banden te leggen, **doch heeft u op onvoldoende wijze aannemelijk gemaakt dat u niet in staat zou zijn om in Kenia medische hulp en begeleiding te krijgen.** Uit beschikbare informatie blijkt dat – ondanks protesten die werden gehouden om voorraadtekorten aan te kaarten – u las hierover in het nieuws (notities CGVS II, p.27,28)- dient te worden opgemerkt dat de overheid (Ministerie van Gezondheid), in samenspraak met verschillende organisaties, inspanningen leverde om deze problemen op te lossen.

**Het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.**

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De gegevens in uw geboorteakte en Keniaanse identiteitskaart worden niet betwist (documenten 3 en 12 in de groene map). De kopie van uw in november 2006 vervallen Keniaans paspoort bevat verder enkel uw identiteitsgegevens, nationaliteit en stempels van reizen die u er destijds mee maakte, die door mij niet in twijfel worden getrokken (document 2 in groene map). Van het verlies van uw recent Keniaans paspoort, waarmee u legaal naar Nederland reisde, legt u verder geen enkel begin van bewijs neer. Gelet uw bewering dit document in Nederland te zijn verloren werd u gevraagd of u er een aangifte van verlies deed bij de Nederlandse politie. U stelde echter dat u dit niet deed omdat u zich te depressief voelde (notities CGVS I, p.11,12). Dat u, wetende dat u zich op dat moment op legale wijze in Europa bevond, geen enkele poging had ondernomen om uw hachelijke situatie aan te kaarten bij de Nederlandse autoriteiten is het echter niet overtuigend. Het doet dan ook vermoeden dat u een paspoort achterhoudt. Aan uw opleiding secundair onderwijs in Kenia, weergegeven door een schoolcertificaat d.d. 1993 (zie document onder nummer 15 in groene map), wordt niet getwijfeld. De kopie van uw werkcontract in Tanzania (aan de Jaffery Academy –document 4 in groene map) en uw Tanzaniaans rijbewijs (document 12 in groene map) ondersteunen uw verklaringen in Tanzania te hebben verbleven en gewerkt, wat evenmin ter discussie staat. De afbeeldingen waarop u te zien bent met uw zoon, uw voormalige schoonfamilie en uw leerlingen in Tanzania (zie documenten onder nummers 9 en 10 in de groene map) zijn niet van aard om bovenstaande beslissing om te buigen.

Wat betreft de overige door u neergelegde medische attesten van uw onderzoeken aan uw voet en een chirurgische ingreep aan uw baarmoeder (zie documenten onder nummer 13 in groene map) dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

### 2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift als middel aan:

*“Schending van art. 1 van de Vluchtelingenconventie van 28/07/1951 en van art. 48/3, §2 en 48/4 en 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet houdende de toekenning van het statuut van Vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, en miskenning van de zorgvuldigheidsplicht en van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.”*

Zij ontwikkelt dit middel als volgt:

#### *“1. Opmerking.*

*Benadrukt moet worden dat tegenpartij niet in twijfel trekt:*

- de familiecontext waarin verzoekster leefde ;*
- het gedwongen huwelijk met H. G.K.;*
- haar scheiding van H. in 2003 en haar officiële echtscheiding in 2005 ;*
- het feit dat verzoekster HIV-positief is.*

*Opgemerkt moet worden dat verzoekster op veel aspecten van haar verhaal overtuigend was en er hierom geen reden is om haar goede trouw in twijfel te trekken over de rest van haar verhaal.*

*Bovendien in de bestreden beslissing erkent tegenpartij bijzondere procedurele behoeften van verzoekster. Tegenpartij stelt dat rekening is gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat tegenpartij bij de analyse van het dossier van verzoekster geen rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster die door haar psycholoog werd aangetoond.*

*Ter herinnering: verzoekster was sinds 2019 gevolgd door een psycholoog. In haar certificaat van 03.02.2020 verklaart haar psycholoog dat: « Madame souffre d'une dépression sévère. Elle souffre également de troubles du sommeil, de fatigue et exprime une perte d'appétit. Elle éprouve également des difficultés pour se concentrer. (...) Madame souffre d'un trouble de stress post-traumatique ».*

*Verzoekster lichtte verder toe (PO-2 p.3):*

*Verzoekster was erg aangeslagen tijdens haar persoonlijke gesprekken, ze huilde veel (PO- 1 p.6 ; PO-1 p.15-16 ; PO-1 p.21, PO-2 p.6, PO-2 p.17, PO-2 p.18, PO-2 p.30...).*

*De officier merkte bijvoorbeeld op (PO-1 p.21):*

*[...]*

*In de bestreden beslissing stelt tegenpartij dat verzoekster “gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde”. Tegenpartij voert dus een tegenstrijdige redenering aan, aangezien zij enerzijds van mening is dat verzoekster gedetailleerd en duidelijk is geweest, maar anderzijds haar onsamenhangende en niet-geloofwaardige verklaringen verwijt.*

*2. Tegenpartij betwist de homoseksualiteit van verzoekster. Ze bekritiseert haar omdat ze aan DVZ had aangegeven dat ze homoseksueel was, terwijl ze aan het CGVS zou hebben aangegeven dat ze geen homoseksueel was.*

*Tegenpartij is niet overtuigd dat verzoekster daadwerkelijk tijdens haar studie een lesbische relatie op nahield.*

*Tegenpartij zet vraagtekens bij het feit dat verzoekster seksuele betrekkingen in een slaapzaal met andere studenten heeft gehad, gelet het risico om betrappt te worden door de andere aanwezigen. Tegenpartij verwijt verzoekster dergelijke risico's te hebben genomen, terwijl zij wist dat homoseksualiteit niet door de maatschappelijk werd aanvaard.*

*Tot slot verwijt tegenpartij verzoekster dat zij heeft aangegeven dat J. haar had mishandeld omdat ze hem had verteld dat ze homoseksueel was, terwijl ze bij het CGVS zei niet te weten waarom J. haar had mishandeld.*

Anders dan tegenpartij stelt, is er geen reden om een tegenstrijdigheid van verzoekster te weerhouden. Verzoekster is erg kwetsbaar en haar homoseksuele ervaring heeft haar getraumatiseerd. Hierna werd ze zelfs van het internaat uitgesloten en haar ouders dwongen haar te trouwen met een gewelddadige echtgenoot in wiens huis ze fysiek en seksueel werd misbruikt. Op dit moment kan ze zich niet radicaal uitspreken over haar seksuele geaardheid. Ze had veel relaties met mannen, maar ze had ook ervaringen met vrouwen in Kenia. In die zin gaf ze aan het CGVS aan dat ze "niet lesbisch was".

Ze legde uit dat (PO-2 p.21):

[...]

Het is niet omdat verzoekster aarzelt over de precieze definitie van haar seksuele geaardheid dat haar seksuele ervaringen met vrouwen niet geloofwaardig zijn.

Verzoekster heeft ook grote moeite om erover te praten, aangezien de enige keren dat ze erover sprak, mensen haar afwezen (haar familie in Kenia, toen haar "vriend" J. in Nederland).

Voor zover ze seksuele betrekkingen had met vrouwen, werd ze in Kenia echter als homoseksueel gezien. Ze was echter gedetailleerd over de omstandigheden van deze seksuele ervaringen met vrouwen.

Ze legde inderdaad uit dat ze deel uitmaakte van een meidengroep genaamd "Umarane" (PO-1 p.33). Er waren met name R. M. en A. (PO-1 p.33-34).

Verzoekster heeft haar integratie in deze groep meisjes toegelicht (PO-1 p.33) :

[...]

Ze legde ook uit hoe ze werden ontdekt (PO-1 p.34-35) :

[...]

Ze werd toen van haar internaat weggestuurd en ontving een brief gericht aan haar ouders waarin stond (PO-1 p.29):

[...]

Als gevolg daarvan werd ze mishandeld door haar ouders. Dit is de reden waarom ze met H. moest trouwen, wat het begin van de problemen in Kenia markeerde.

Wat betreft de risico's die verzoekster heeft genomen om homoseksuele relaties te onderhouden, moet worden opgemerkt dat zij ten tijde van de gebeurtenissen 19 jaar oud was. Hoewel verzoekster wist dat homoseksualiteit in de maatschappij werd afgekeurd, zag ze het gevaar ervan niet in. Ze had niet verwacht ontdekt te worden en kon zeker niet zulke gevolgen in haar leven verwachten.

Ze legde ook uit dat haar groep meisjes wachtte tot iedereen sliep voordat ze zich bij een van de meisjes in een bed voegde. Elk meisje nam de voorzorg om rond 5 uur 's ochtends dit bed te verlaten, voordat de anderen wakker werden (PO-1 p.33).

Deze seksuele relaties duurden een jaar, zonder ooit de argwaan van iemand op het internaat te hebben gewekt. Verzoekster en haar vrienden konden niet verwachten ontdekt te worden.

Ten slotte, wat betreft de reden waarom J. haar eruit heeft gezet, heeft verzoekster hem niet uitdrukkelijk verteld dat zij homoseksuele relaties in Kenia had onderhouden, maar heeft zij hem dat duidelijk gemaakt. De reden waarom verzoekster dit aan DVZ heeft vermeld, was dat zij veronderstelde dat dit de reden was waarom hij haar eruit had geschopt. Het was inderdaad toen ze hem duidelijk maakte dat ze al homoseksuele ervaringen had gehad, dat hun relatie wijzigde en hij haar vroeg om te vertrekken. Zelfs deze vertelde haar niet waarom hij haar aan de deur zette.

Op dit punt is er dus geen sprake van een tegenstrijdigheid, maar slechts van een onnauwkeurigheid.

3. [...]

Benadrukt moet worden dat tegenpartij het gedwongen huwelijk van verzoekster niet in twijfel trekt.

Hoewel tegenpartij de mishandeling van verzoekster tijdens haar huwelijk in twijfel trekt, moet worden opgemerkt dat tegenpartij dit aspect van verzoeksters relaas niet heeft onderzocht. Tegenpartij heeft tijdens haar huwelijk geen vragen gesteld over de leefomstandigheden van verzoekster.

Tegenpartij verwijt haar ten onrechte niet zelf de scheiding te hebben aangevraagd. Het was een gedwongen huwelijk, waarvoor ze daarom vanaf het begin geen toestemming had gegeven. Het is dus een illusie te beweren dat verzoekster zelf om echtscheiding had kunnen verzoeken.

Verzoekster leefde al enkele jaren in een context van fysiek en seksueel geweld, waardoor ze bang was voor haar echtgenoot. Ze had ook een zoon, met wie ze bang was om gescheiden te worden.

Ze legde verder uit (PO-2 p.25):

[...]

Wat de hulp van de autoriteiten betreft, deze hulp was allemaal relatief, aangezien de politie verzoekster uiteindelijk naar huis stuurde en haar adviseerde de problemen met het gezin op te lossen (PO-2 p.24):

Uiteindelijk besloot ze de echtelijke woning te verlaten, zonder een echtscheiding aan te vragen, aangezien haar prioriteit was om fatsoenlijke huisvesting voor haar en haar zoon te vinden. Een echtscheiding aanvragen kostte geld en ze had nauwelijks de middelen om haar zoon te onderhouden.

*Zij heeft dus het initiatief tot feitelijke scheiding genomen, ook al is het haar ex-echtgenoot die de echtscheiding heeft aangevraagd. Haar ex-echtgenoot vroeg alleen een echtscheiding aan omdat hij een relatie met een andere vrouw had.*

*Het is zeker niet omdat hij de scheiding aanvraagde dat hij van plan was haar in vrede te laten leven.*

*Zodra de scheiding plaatsvond, begon hij haar te bedreigen (PO-1 p.15):*

*[...]*

*Verzoekster had niet de middelen om de helft van de bruidschat terug te betalen. Bovendien wist haar ex-echtgenoot heel goed dat ze de helft van de bruidschat niet kon terugbetalen.*

*Hij wilde haar alleen maar laten boeten voor het mislukken van hun huwelijk.*

*Omdat ze zich niet langer veilig voelde in Kenia, besloot ze naar Tanzania te verhuizen, in de veronderstelling dat ze eindelijk vrede zou hebben (PO-1 p.24):*

*[...]*

*Wat betreft de inbraken die ze heeft geleden in Tanzania, is het volkomen verkeerd om te beweren dat haar vrees hypothetisch is.*

*Ze kreeg drie keer te maken met inbraken, waarvan twee met geweld en één waarbij ze werd verkracht. Er is dus niets hypothetisch aan de geleden vervolgingen.*

*Over de inbraak die in 2018 plaatsvond, legde ze uit (PO-1 p.16) :*

*[...]*

*Gezien het gesprek dat ze met de inbrekers voerde, bestaat er dan ook geen twijfel over de persoon die achter deze gebeurtenissen zat. Aangezien de inbrekers haar zoon noemden, evenals de helft van de bruidschat, kon die alleen van haar ex-echtgenoot komen.*

*Als verzoekster zich inderdaad aan de politie kon overgeven, deden de autoriteiten niets om haar te helpen. Zij kon wel klachten indienen, maar er was geen gevolg aan de procedure (PO-1 p.17):*

*[...]*

*Wat de ingediende documenten betreft, heeft verzoekster deze alleen kunnen verkrijgen.*

*De nummers die zijn aangetroffen in de door ingediende documenten zijn de dossiernummers die bij haar klachten horen. Deze dienen in ieder geval te worden beschouwd als prima facie bewijs van de aangifte bij de politie.*

*Verzoekster leefde in angst om gevonden te worden en had ondanks haar vele bewegingen altijd de indruk in de gaten te worden gehouden (PO-1 p.26):*

*[...]*

*Dus besloot ze een ontsnapping te zoeken via sociale media en vond J. die klaar stond om haar in Nederland te verwelkomen. Dus greep ze haar kans en verliet Tanzania.*

*Met betrekking tot haar Facebook-account is verzoekster ervan uitgegaan dat H. haar heeft kunnen lokaliseren dankzij haar Facebook-account (PO-2 p.14):*

*[...]*

*Er is verwarring geweest over de term 'openbaar' voor haar Facebook-account. In werkelijkheid bedoelde ze dat haar ex-echtgenoot een nepaccount zou kunnen aanmaken om verzoekster in zijn contacten te hebben en zo haar informatie/publicaties te kunnen zien.*

*Het is in die zin dat verzoekster toegaf dat haar ex-echtgenoot haar misschien had kunnen lokaliseren dankzij haar Facebook-account.*

*Ten slotte was het bij haar broer C. weer een kwestie van veronderstelling van haar kant (PO-2 p.16).*

*Verzoekster had geen goede relatie met haar broers en zussen en het duurde jaren voordat hun relatie verbeterde. Ze wilde daarom niet het risico nemen hun relatie te schaden door hem ervan te beschuldigen informatie aan haar ex-echtgenoot te hebben gegeven, terwijl het slechts een simpele veronderstelling was.*

*4. Tegenpartij trekt de gezondheidstoestand (HIV) van verzoekster en de stigma's die aanwezig zijn in Kenia niet in twijfel maar is van mening dat de situatie is verbeterd doordat de Keniaanse overheid en internationale en NGO-partners zich hebben ingespannen om deze problemen op te lossen, met name door het opzetten van non-discriminatiecampagnes.*

*Opgemerkt moet worden dat tegenpartij de ziekte van verzoekster niet in twijfel trekt.*

*Tegenpartij zet evenmin vraagtekens bij de afwijzing en discriminatie van mensen met HIV in Kenia. Zij is echter van mening dat de situatie van mensen met HIV is verbeterd.*

*Uit de door tegenpartij bij het administratief dossier gevoegde rapporten blijkt echter dat ondanks de geleverde inspanningen de stigmatisering voortduurt.*

*Inderdaad, volgens het artikel op de website "Beintheknow" (p.118 van het administratief dossier):*

*[...]*

*Volgens het Kenya Human Rights Report 2020 (p.108 van Administratief dossier):*

*[...]*

*Uit een artikel van de Nation-website van 02.07.2020 blijkt dat mensen met HIV discriminatie op het werk ervaren:*

*[...]*

*(stuk 2).*

*In een artikel van de BBC-website van 03.07.2019 leggen Brian Omondi en Winnie Orende uit hoe moeilijk het is om met HIV in Kenia te leven (stuk 3):*

*[...]*

*Het is dus volkomen onjuist om te beweren dat de situatie van mensen met HIV in Kenia is verbeterd.*

##### **5. Conclusie.**

*Benadrukt moet worden dat tegenpartij niet in twijfel trekt:*

- de familiecontext waarin verzoekster leefde ;
- het gedwongen huwelijk met H. G.K.;
- haar scheiding van H. in 2003 en haar officiële echtscheiding in 2005 ;
- het feit dat verzoekster HIV-positief is.

*Opgemerkt moet worden dat verzoekster op veel aspecten van haar verhaal overtuigend was en er daarom geen reden is om haar goede trouw in twijfel te trekken over de rest van haar verhaal.*

*Gezien de aanvallen waaraan verzoekster was blootgesteld en gezien het wijdverbreide geweld tegen vrouwen in Kenia (stuk 4) en gezien het gebrek aan belangstelling van de autoriteiten voor deze kwestie, leefde verzoekster in voortdurende onzekerheid.*

*Bij het nemen van de bestreden beslissing en na een zeer beperkt onderzoek van verzoeksters verhaal heeft tegenpartij in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur misbruik gemaakt van haar bevoegdheden door beslissing te nemen zonder de individuele situatie van verzoekster in haar geheel te hebben onderzocht.*

*Het CGVS heeft daarbij nagelaten de asielaanvraag in de zin van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 ernstig en volledig te onderzoeken."*

##### **2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:**

*"2. Artikel van de Nation-website dd. 02.07.2020.*

*3. Artikel van de BBC-website dd. 03.07.2019.*

*4. Artikel van Contrepoint dd. 30.11.2019."*

##### **Beoordeling**

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verweerder weliswaar erkende dat verzoekster bijzonder procedurele behoeften heeft, maar dat verweerder bij de analyse van het dossier geen rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster die door haar psycholoog werd aangetoond.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat de Raad in het kader van dit beroep nagaat of verzoekster wel degelijk passende steun heeft gekregen. Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat niet eraan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd of dat de niet-toepassing of de slechte toepassing van de bijzondere procedurele waarborgen worden betwist in het kader van huidig beroep. De Raad dient bijgevolg na te gaan of verzoekster passende steun heeft gekregen, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid en in het licht van de doelstelling die erin bestaat dat verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoekster laat echter na uit te werken op welke wijze zij niet in staat was om haar rechten in het kader van de procedure te doen respecteren of om aan haar verplichtingen te kunnen voldoen, noch welke maatregelen hiertoe dan wel genomen hadden moeten of kunnen worden. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met verzoeksters toestand. Verzoekster toont niet aan dat haar psychologische toestand haar verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen.

Evenmin blijkt uit het door verzoekster voorgelegde psychologisch attest dat haar psychische problemen van die aard zijn dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure, noch dat de haar geboden steunmaatregelen niet toereikend waren.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Kenia uit vrees voor haar ex-echtgenoot. Er wordt echter geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent de vrees voor haar ex-echtgenoot.

Vooreerst is de reden waarom verzoekster door haar ouders gedwongen uitgehuwelijkt werd, met name dat zij op internaat betrappt werd op seksuele handelingen met andere meisjes (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) 12 juli 2021, p. 6, 33-34), niet geloofwaardig, gelet op de volgende vaststellingen:

- Waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog onomwonden liet noteren homoseksueel te zijn (verklaring DVZ, vraag 31), beweerde zij bij het Commissariaat-generaal dat zij niet lesbisch of homoseksueel is (notities 7 juni 2022, p. 21). Dat zij getraumatiseerd is door haar homoseksuele ervaring, dat zij zich op dit moment niet “radicaal” kan uitspreken over haar seksuele geaardheid en dat zij aarzelt over de precieze definitie van haar seksuele geaardheid, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan haar tegenstrijdige verklaringen niet verschonen. Van verzoekster kan verwacht worden dat zij het zou aangeven indien zij aarzelt of twijfelt over haar precieze geaardheid, wat zij echter heeft nagelaten door in plaats daarvan gewoonweg onverenigbare antwoorden te geven.
- De door verzoekster beweerde gang van zaken, waarbij zij seksuele handelingen stelde met andere meisjes in een gemeenschappelijke slaapkamer, en dan nog in een stapelbed waar andere meisjes op het bovenste deel sliepen (notities 12 juli 2021, p. 34-36), is geenszins aannemelijk.

Dat zij toen negentien jaar oud was, het gevaar er niet van in zag en zij het niet kon verwachten ontdekt te worden, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan bezwaarlijk worden gevolgd, gelet op de homofobe Keniaanse context die verzoekster zelf schetst en waarvan zij toen wel degelijk reeds lang op de hoogte was (notities 12 juli 2021, p. 30). Uit verzoeksters verklaringen kan enkel blijken dat de betrokken meisjes niet eens stilstonden bij de risico's van hun gedrag, wat geenszins geloofwaardig is.

- Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Nederlander J. haar mishandelde en de deur wees nadat hij hoorde dat zij homoseksueel was (verklaring DVZ, vraag 33, 36), terwijl zij op het Commissariaat-generaal aangaf niet te weten waarom J. haar uit huis zette en zij zelfs ontkende dat hij haar mishandelde (notities 7 juni 2022, p. 16-18). De pogingen van verzoekster om beide versies te verenigen - tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift - zijn allerminst overtuigend, gelet op haar eerdere ondubbelzinnige verklaringen hieromtrent.

Verzoeksters verklaringen over het gedwongen huwelijk waarbinnen zij mishandeld werd en haar bezitterige en agressieve ex-man zijn moeilijk verzoenbaar met de vaststelling dat verzoekster tijdens haar huwelijk haar studies heeft kunnen verder zetten en afmaken in 1998 (verklaring DVZ, vraag 11; *"primary teachers' certificate"* van juli 1998), ook nog na de geboorte van haar zoon in 1995 (verklaring DVZ, vraag 16).

Voor de echtelijke problemen kon verzoekster voorts steeds beroep doen op de plaatselijke autoriteiten (politie), die haar klacht aanhoorden, haar echtgenoot ondervroegen en haar voorstelden om de chieft te informeren zodat die dat kon onderzoeken of om de problemen via ouderlingen te proberen oplossen (notities 7 juni 2022, p. 24-26). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de hulp van de politie relatief was en zij tijdens het persoonlijk onderhoud ook aangaf dat de politie wel iets ondernam maar dat het *"niet echt genoeg"* was geweest (notities 7 juni 2022, p. 24), dient te worden opgemerkt dat de bescherming die de nationale overheid biedt weliswaar daadwerkelijk moet zijn, maar deze bescherming hoeft niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er wordt geen geloof gehecht aan de problemen die verzoekster zou hebben gekend na haar scheiding met haar ex-echtgenoot, gelet op de volgende vaststellingen:

- Verzoekster heeft zelf haar echtgenoot in 2000 verlaten. In 2003 vroeg haar ex-man de echtscheiding aan (notities 12 juli 2021, p. 23) en in 2005 was de scheiding officieel (vragenlijst CGVS, vraag 5).
- Verzoeksters ex-man zou eisen dat verzoekster haar bruidsschat teruggeeft (notities 12 juli 2021, p. 15), maar hij zette nooit enige (gerechtelijke) stappen in die richting (notities 12 juli 2021, p. 24). Dat de ex-man wist dat verzoekster de helft van de bruidsschat niet kon terugbetalen en haar enkel wilde laten boeten, zoals het verzoekschrift aanbrengt, kan niet verklaren waarom de man geen gerechtelijke stappen zette, gezien dit verzoekster problemen zou kunnen opleveren.
- Evenmin blijkt de ex-echtgenoot gerechtelijke stappen te hebben genomen om hun zoon bij zich te nemen (notities 12 juli 2021, p. 24), al beweerde verzoekster dat hij opmerkte dat zij niet zomaar met hun kind kon wegwandelen (notities 12 juli 2021, p. 23). Overigens verblijft verzoeksters zoon thans nog in Nairobi, Kenia, waar hij woont en werkt (notities 7 juni 2022, p. 5-6, 9).
- Hoe dan ook kon verzoekster voor deze incidenten terecht bij de plaatselijke Tanzaniaanse politie, die de zaak onderzocht. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat de resultaten van het onderzoek van de politie op zich lieten wachten, wordt herhaald dat de geboden bescherming daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en aldus geen resultaatsverbintenis inhoudt of bescherming tegen elk feit begaan door derden hoeft te bieden.
- Verzoekster kan (de omstandigheden van) de beweerde incidenten niet staven aan de hand van politionele documenten. Ze legt wel wat losse papertjes voor waarop nummers staan, maar uit deze stukken kan geen betrokkenheid van haar ex en of haar ex-schoonfamilie blijken. De door haar opgestuurde link waarop een vrouw in detentie wordt geïnterviewd heeft, aldus verzoekster zelf, niets met haar persoonlijk te maken.

- Waar verzoekster insinueerde dat haar ex-echtgenoot haar verblijfplaatsen mogelijk via haar Facebook-profiel achterhaalde, bleek dat zij haar profiel gewoon openbaar heeft staan (notities 7 juni 2022, p. 14-15), wat bezwaarlijk getuigt van een wil om haar doen en laten te verbergen voor haar ex-echtgenoot. In het verzoekschrift wordt andersluidend gesteld dat haar ex-echtgenoot een nep-Facebook-account zou kunnen hebben aangemaakt om verzoekster in zijn contacten te hebben en zo haar informatie/publicaties te kunnen zien. In die zin kan worden opgemerkt dat van verzoekster, indien zij werkelijk reeds meermaals het slachtoffer werd van aanvallen georganiseerd door haar ex-man en zij ook vreesde in de gaten te worden gehouden, kan worden verwacht dat zij geen vriendschapsverzoeken van onbekenden aanvaardt en haar gebruik van sociale media afschermt.
- Verzoekster beweerde ook te hebben verondersteld dat haar ex-echtgenoot via haar broer C. haar doen en laten probeert te achterhalen, maar zij ondernam nooit enige poging om hierover te informeren bij haar broer C. of hem met haar vermoedens te confronteren, hoewel zij nog contact heeft met haar broer (notities 7 juni 2022, p. 6-7, 15-16). Dat verzoekster het risico niet wilde nemen om haar relatie met haar broer te schaden door hem ervan te beschuldigen informatie door te geven aan haar ex-man, terwijl dit slechts een "*simpele veronderstelling*" was, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, kan uiteraard geenszins opwegen tegen haar belang om haar leven en veiligheid te vrijwaren.

6. De door verzoekster geschetste problemen met haar echtgenoot vallen hoe dan ook niet onder de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde criteria, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Deze problemen - indien ze zich al zouden hebben voorgedaan - zijn louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard.

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden."*

Verzoekster brengt te dezen geen concrete grond van vervolging aan zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoekster verklaart tevens niet te kunnen terugkeren naar Kenia uit vrees voor stigmatisering omwille van haar HIV-besmetting. Dit kan echter niet overtuigen.

Zowel uit de informatie van verweerder als uit de informatie bij het verzoekschrift (stukken 2-3) blijkt dat er in Kenia een stigma heerst ten aanzien van mensen met HIV en dat er, ondanks de geleverde inspanningen, nog verbetering geboekt kan worden.

Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten echter alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Als reactie op de stigmatisering van deze epidemie in het land zijn er in Kenia veel voorlichtings- en bewustmakingscampagnes voor HIV/AIDS gestart om het langdurige stigma rond deze ziekte te helpen bestrijden, zoals blijkt uit de informatie van verweerder in het administratief dossier.

*In casu* blijkt dat verzoekster enerzijds niet aannemelijk kan maken hoe mensen haar zouden discrimineren of stigmatiseren indien zij niemand over haar HIV-besmetting zou vertellen (notities 7 juni 2022, p. 28-29). Uit haar verklaringen blijkt dat zij enkel haar zoon hierover op de hoogte bracht (notities 12 juli 2021, p. 5, 21-22). Anderzijds kan er niet worden ingezien waarom verzoekster niet bij haar zoon in Nairobi zou kunnen gaan wonen (notities 7 juni 2022, p. 5-6, 9). Verzoekster kan evenmin aantonen dat zij niet in staat zou zijn om in Kenia medische hulp en begeleiding te krijgen.

8. In het verzoekschrift wordt nog gewezen op “*het wijdverbreide geweld tegen vrouwen in Kenia*” (onder verwijzing naar stuk 4 bij het verzoekschrift). Een verwijzing naar algemene informatie over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier - gelet op wat voorafgaat - in gebreke.

9. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan de onzinnige stelling dat de bestreden beslissing bij de motivering aangaande de bijzondere procedurele noden stelt dat verzoekster gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde en dat dit tegenstrijdig zou zijn met de argumenten in de bestreden beslissing waar haar bepaalde onsamenhangende en niet-geloofwaardig verklaringen verweten worden, het louter volharden in het vluchtrelaas wat betreft haar ex-echtgenoot en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

12. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS